

Arrest

nr. 122 750 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. MEIRLAEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en noemde Hassanzada als stam en Pashtoun als etnische groep. U werd geboren in het dorp Tarely in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u tevens verbleef en opgroeide tot uw vertrek uit Afghanistan – de 7 à 8 jaar die uw familie in de stad Jalalabad doorbracht tijdens de bouw van jullie huis buiten beschouwing gelaten. U bent een jonge, soennitische moslim, die Pashtou en Dari spreekt. U volgde 3 jaar les aan de Tarely High School. Na uw studies ging u aan het werk als kapper. U leerde deze stiel van uw oudere broer (A.(...) R.(...)), die tevens als makelaar een eigen immo-kantoor had. U bent verloofd met S.(...). Zij is de dochter van de neef van uw vader. Uw schoonvader heeft een eigen kapsalon in de wijk Narange Bagh van de stad Jalalabad.

Uw vader heet H.(...) K.(...). Hij stierf 12 jaar geleden een natuurlijke dood. Uw moeder heet N.(...). Zij woont momenteel in uw geboortedorp. Net als uw jongere broer A.(...) en uw jongere zus E.(...).

U verklaarde dat uw oudste broer op een dag een brief kreeg van de taliban, waarin hij opgeroepen werd met hen mee te werken. Als makelaar kwam hij immers vaak bij de overheid over de vloer. Ze wilden dat hij voor de taliban zou spioneren. Uw oudste broer weigerde gehoor te geven aan deze oproep.

Enkele dagen nadat uw broer deze brief ontvangen had, werd u samen met uw broer tegengehouden door de taliban. Ze spraken uw oudste broer aan en zeiden dat hij op hun uitnodiging moest ingaan. Indien hij dit niet zou doen, zou hij gedood worden.

Ongeveer 2 weken later kreeg uw oudste broer thuis telefoon van de taliban. Ze vroegen waar hij was en zeiden hem dat ze aan jullie huis stonden. Uw oudste broer loog hen voor hen dat hij in de stad zat, dat hij hen niet kon binnenlaten.

Ongeveer 10 dagen later trok uw oudste broer naar het districtshuis om aangifte te doen van de hierboven genoemde bedreigingen. U verklaarde dat uw broer nooit naar huis teruggekeerd is. U vermoedt dat hij ontvoerd is door de taliban. Ongeveer 10 maanden na de verdwijning van uw broer werd u in het kapsalon waar u werkte benaderd door de taliban. Tijdens een knipbeurt werd u gevraagd toe te treden. U liet de uitnodiging onbeantwoord, waarna de talib in kwestie fris geknipt vertrok. Thuis vertelde u uw moeder wat er gebeurd was. Er werd besloten dat u de regio moest verlaten. Er werd een smokkelaar gezocht, met wie u Afghanistan 25 dagen later in het najaar van 2011 verliet. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. Op 4 april 2012 kwam u in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer vreest u te worden gerekruteerd door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), twee licenties van uw broers immo-zaak, een contract van uw broers immo-zaak en de omslag waarmee deze documenten verzonden werd neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

De volgende vaststellingen wijzen in deze richting:

Het CGVS wenst in de eerste plaats op te merken dat het relaas betreffende de bedreigingen aan het adres van uw broer en diens verdwijning een pak eigenaardigheden bevat. Zo komt het bijvoorbeeld weinig aannemelijk over dat de taliban uw broer zomaar lieten gaan, nadat hij hun oproep per brief genegeerd had (CGVS, p. 10). Immers, uit algemene informatie blijkt dat de taliban vaak bijzonder drastisch en gewelddadig te werk gaan om hun eisen kracht bij te zetten. De vaststelling dat uit uw verklaringen het tegengestelde blijkt, doet uw geloofwaardigheid dan ook geen goed. In dezelfde context oogt het ook bijzonder vreemd dat uw broer er in slaagde de taliban wijs te maken dat hij zich niet thuis bevond (CGVS, p. 10). Immers, uit algemene informatie blijkt dat de taliban over een uitstekend inlichtingennetwerk beschikken. Men kan er dan toch ook vanuit gaan dat ze beter zouden moeten weten en – in het licht van de hierboven geformuleerde bedenking – zeker niet vriendelijk zouden vragen of uw broer hen wilde binnenlaten ("Ze vroegen hem of hij thuis was, om de deur open te doen." - CGVS, p. 11).

Vanzelfsprekend werpen bovenstaande zaken een smet op uw geloofwaardigheid. Mocht het CGVS alsnog meegaan in dit verhaal, dan kan er enkel vastgesteld worden dat u geen gevaar loopt omwille van de bedreigingen aan het adres van uw oudste broers. Immers, u heeft als kapper niks met zijn job als makelaar te maken (CGVS, p. 6). Voorts wenst het CGVS ook op te merken dat de taliban u volledig genegeerd hebben toen ze u samen met uw broer tegenhielden ("Na enkele dagen, gingen mijn broer en ik naar de stad. De taliban hielden ons onderweg tegen, vlakbij Rahmat Family. Ze vertelden mijn broer dat ze hem niet gingen toestaan zo verder te doen." - CGVS, p. 10 Ook dit wijst er op dat de taliban weinig interesse hebben in uw persoon en profiel. Uw verklaring dat de taliban ongeveer 10 maanden na de verdwijning van uw broer plots wel interesse zouden opbrengen voor u (CGVS, p. 10), oogt dan ook bijzonder eigenaardig.

Betreffende de uitnodiging van de taliban om voor hen te werken, wenst het CGVS eerst het volgende op te merken. Uit specifieke landeninformatie (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op

collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier. Uw verklaringen over de modus operandi betreffende de eis van de taliban om voor hen te werken ("Ze kwamen naar de shop in mijn dorp. Ik moest eerst hun haar knippen. Hierna vroegen ze me dat ik bij hen moest komen. Ik zei niks, geen ja of nee. (...) Ze zijn vertrokken." - CGVS, p. 11), komen bijzonder vreemd over. Ook deze gebeurtenis lijkt niet overeen te komen met het brutale karakter van de taliban – zie supra. Hun vrijblijvende uitnodiging ("Ze vroegen me bij hen te gaan, en voor hen te werken, om bijvoorbeeld een zelfmoordaanslag te plegen." - CGVS, p. 12) oogt in dit licht heel bizar. Zo ook de vaststelling dat ze aankondigden te zullen terugkeren en uw bij voorbaat de kans gaven u uit de voeten te maken ("Ze zeiden dat als ze de volgende keer gingen komen, dat ze me dan gingen dwingen om mee te komen." - CGVS, p. 13).

Daarnaast valt het ook op dat de taliban u hierna niet meer zijn komen (op)zoeken ("Nee, ze zijn niet opnieuw gekomen. (...) Ik heb niks gehoord van de taliban." - CGVS, p. 12). Ook uit uw verklaringen over uw recente frequente telefonische contacten met uw moeder blijkt duidelijk dat de taliban geen pogingen meer ondernomen hebben om u nog op te zoeken (CGVS, p.9,12). De som van deze elementen maakt dan ook dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaring dat de taliban u wilden rekruteren.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 § 2a en b worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) neer. Dit document toont uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Tevens legde u de omslag neer waarmee dit document verzonden werd. Het CGVS is echter van mening dat dit laatste document weinig relevant is voor de beoordeling van uw asielaanvraag. De documenten van uw oudste broers immo-kantoor, tonen mogelijks zijn werk aan, maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. Bijgevolg worden ook deze documenten als weinig relevant beschouwd voor uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van

bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening

houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Charparhar in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u 7 à 8 jaar in Jalalabad woonde en de stad bijgevolg goed kent, u spreekt Dari, Pashtu en een beetje Engels, u maakte de lagere school af en leerde de stiel van kapper. Vervolgens werkte u verschillende jaren als kapper. Uw verloofde woont in Jalalabad en uw schoonvader (de vader van uw verloofde die tevens de neef van uw vader is) heeft een kapsalon in Jalalabad. Men kan bijgevolg aannemen dat uw re-integratie in Jalalabad niet problematisch zal verlopen.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”.*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève. Verzoeker stelt dat hij een afdoend en gedetailleerd feitenrelaas naar voor heeft gebracht zonder tegenstrijdigheid of onjuistheid. Daarnaast stelt hij dat hij een ernstig risicoprofiel heeft om gerekruteerd te worden door de taliban.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker stelt dat de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Nangarhar intern tegenstrijdig is. De veiligheidssituatie in Jalalabad kan immers niet los gezien worden van de veiligheidssituatie in de provincie en er wordt tevens verkeerdelijk vanuit gegaan dat verzoeker zich in Jalalabad kan vestigen. Het is voor verzoeker geheel niet te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het niet nodig vond de veiligheidssituatie in zijn streek en geboortedorp te bespreken. De UNHCR Guidelines geven duidelijk aan dat verzoeker tot een hoog risicoprofiel behoort, zowel wat betreft de geografische locatie van zijn provincie als wat betreft zijn leeftijd. Verzoeker verliet zijn land in 2011 en heeft sindsdien enkel contact met zijn moeder. Het is dan ook aannemelijk dat zijn verloofde inmiddels een andere relatie heeft of gehuwd is, waardoor hij in elk geval ook niet meer bij zijn schoonfamilie in Jalalabad terecht kan.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn broer verdween, waarna zijn moeder voor hem vreesde en de familie besloot dat hij Afghanistan diende te verlaten (stuk 15, vragenlijst, p. 4). Uit de verklaringen van verzoeker voor het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de concrete aanleiding voor het vertrek van verzoeker pas tien maanden later ontstond, toen de taliban hem in het kapsalon waar hij werkzaam was benaderde (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11, 12, 13). Verzoeker verklaart immers dat dit de eerste keer was dat hij rechtstreeks door de taliban werd gecontacteerd. Nadat hij dit aan zijn moeder vertelde en haar vroeg wat hij moest doen, zou zij beslist hebben dat hij het land diende te verlaten (stuk 4, gehoorverslag, p.11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld liet dat hij tien maanden nadat zijn broer verdween werd benaderd door de taliban toen hij aan het werken was in het kapsalon (stuk 15, vragenlijst, p. 4; stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11, 12, 13). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 15, vragenlijst, p. 4). Bovendien verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en bevestigde hij dat hij alle elementen heeft aangehaald die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek. De bovenstaande vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Tevens is het op zich reeds niet aannemelijk dat de taliban plots interesse zou tonen voor verzoeker, tien maanden na de verdwijning van zijn broer (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker stelt immers dat zijn broer naast kapper ook makelaar was, waardoor hij problemen had, maar werkte zelf gewoon in het kapsalon (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 10). Bovendien zouden ze nooit rechtstreeks interesse in verzoeker hebben getoond voordien. Zo spraken ze enkel zijn broer aan toen ze verzoeker en zijn broer tegenhielden onderweg en belden ze naar verzoekers broer toen zij aan het huis stonden (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11). Overigens is het geenszins aannemelijk dat de taliban verzoeker enerzijds vroegen om erover na te denken, maar anderzijds ook zeiden dat zij hem de volgende keer zouden dwingen om mee te komen, en hem zo de kans gaven om te ontsnappen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Verder merkt de Raad op dat de taliban nadien niet meer naar verzoeker gezocht hebben. Zo stelt verzoeker dat zij niet opnieuw gekomen zijn en dat hij niets meer gehoord heeft van de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Ook zijn moeder, met wie verzoeker nog regelmatig contact heeft, zou niets meer vernomen hebben van de taliban en niet meer door hen zijn lastiggevallen na het vertrek van verzoeker (stuk 4, gehoorverslag, p. 9 en 12).

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker omtrent de bedreigingen van de taliban aan het adres van verzoekers broer niet aannemelijk zijn. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat zij hem aanspraken in de stad om te zeggen dat hij zo niet verder kon doen en dat zij hem zouden vermoorden, nadat hij hun brief genegeerd had (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Ook hier stelt de Raad immers vast dat zij verzoekers broer op die manier een kans gaven om aan hen te ontsnappen, in het bijzonder omdat zij vervolgens nog vijftien dagen wachtten om hem te contacteren (stuk 4, gehoorverslag, p. 10).

Waar verzoeker het heeft over zijn risicoprofiel, het risico om te worden gerekruteerd door de taliban, onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, dient te worden opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker, die intussen een volwassen jongeman is, heeft reeds zeven of acht jaar in Jalalabad gewoond en spreekt Dari, Pashtou en een beetje Engels (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8). Daarnaast heeft verzoeker reeds twee of drie jaar werkervaring als kapper (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Bovendien woont de verloofde van verzoeker bij haar vader, die tevens de neef is van verzoekers vader en een kapper met een eigen zaak is, in Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het aannemelijk is dat zijn verloofde inmiddels een andere relatie heeft of gehuwd is en dat hij in dat geval niet bij zijn schoonfamilie terecht kan, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Overigens doet dit geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een volwassen man met talenkennis en werkervaring is die reeds jaren in Jalalabad gewoond heeft. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 20 november 2013 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 5 december 2013) blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder ‘complexe aanslagen’, hebben als doelwit zogenaamde ‘hoge profielen’, zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van

criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Overdag is deze weg voor burgers veilig.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rapporten van RAWA en ANSO, de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 en het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nogmaals stelt dat hij een verhoogd risico loopt doordat hij als jonge man met een vechtleefijd zal gerekruteerd worden door de taliban, stelt de Raad vast dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen van de taliban aan het adres van verzoeker.

De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide, gedetailleerde en actuele analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF